

**XXXVII CERTAMEN LITERARI EN LLENGUA CATALANA
FOMENT MARTINENC**

Amb clau i forrellat!

Pseudònim: ESKEDAR

Dissabte.

És dissabte.

Avui és dissabte.

L'enyorança va i ve. Flueix. Fa tombarelles. Juga a fet i a amagar. A estones s'escola per tot el cos i l'omple de records. Pensaments plens de color, d'espurnes de llum, de gatzara, de rauxa, de vida. Imatges que presenten una filla menuda, amb mirada eixerida i posat alegre. Una nena petita que parla pels descosits, que abraça, que petoneja, que estima... L'enyorança esgarropa, rosega, trenca, mortifica. Els records s'emboiren i retornen al present amb tota la força.

És de nit.

Dissabte a la nit.

Avui és dissabte a la nit.

El son ha fugit, ha marxat lluny de la mare. Els somnis s'esperen, amb calma i mesura. El silenci de la vesprada es deixa sentir, s'escolta per tots els racons. La quietud ho impregna tot. La mare, callada, està amatent, alerta, a l'aguait d'una arribada. Espera una filla, una noia que va deixar de ser nena i que vola de nit. Les hores feixugues caminen molt lentes, no tenen cap presa. L'enyorança torna, fa pessigolles i desperta somriures. Dibuixa records d'una nena amb ganes d'aprendre i de conèixer el món. D'un infant delerós d'amarar-se de vida.

La mare no dorm, els seus ulls parpellegen imaginant moments que no tornaran. La filla ha crescut i no vol moixaines d'una mare enyorada. La nit s'allarga capritxosament,

descaradament, no s'apiada d'ella, d'una dona que no sap dormir, que no pot dormir, que no vol dormir.

La porta d'entrada també està amatent. No té cos ni ànima, més també espera. El seu forrellat és mostra impassible, amb la balda oberta. Qui la tancarà?

La gent de la casa, fa estona que dorm; només hi ha una mare que resta desperta. Un cor que batega enmig de la nit sabent que a la llar hi falta una filla. Els rellotges dansen, les busques es mouen amb ritme i destresa. Encara no és hora; cal esperar la seva arribada.

Què deu fer la noia?

La mare rumia i se'n fa cabdells. Barrina rucades i els seus pensaments són un desgavell.

És de matinada.

Diumenge al matí.

Avui és diumenge al matí.

Finalment, ja de matinada, s'escolta el soroll d'una clau. La noia retorna a casa, ja ha ben festejat la nit de dissabte. La porta d'entrada fa un badall immens. La filla s'endinsa al cor de la llar. La mare que vetlla té un bon sobresalt, però no li fa mal perquè l'acosta a la calma.

El forrellat absent al seu desconsol deixa anar un gemec, un grinyol que avisa. La balda és tancada amb un moviment feixuc, però ben encertat.

L'enyorança fuig per portar el descans. Els records mandregen: volen reposar. Quin assossec! Quina pau!

S'acaba el neguit d'aquesta vesprada. La mare respira i se'n va al llit.

La porta és tancada amb clau i forrellat!